

DE STER

NR. 10. OKTOBER 1960

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

1951—1956

De Tempel te Los Angeles

Deze prachtige Tempel bevindt zich aan de Santa Monica Boulevard en Selby Avenue in het westen van Los Angeles ongeveer 8 km van de Stille Oceaan verwijderd. Tijdens de ceremonie van het breken van de grond op 22 september 1951, werd de plaats door President David O. McKay ingewijd. De hoeksteen werd de 11e december 1953 door wijlen President Stephen L. Richards gelegd. De Tempel is 364 voet lang, 241 voet breed en bevat 190.614 vierkante voet vloeroppervlak. De toren is 257 voet en 8½ duim hoog, van gewapend beton en staal opgetrokken, vuurvast en bestand tegen aardbeving. Het beeld van de Engel Moroni is meer dan 15 voet hoog, van gegoten aluminium, bekleed met bladgoud en weegt 945 kg. De Trompet in de hand van de engel is 8 voet¹⁾ lang. De Tempel werd de 11e maart 1956 door President David O. McKay ingewijd.

¹⁾ een Eng. voet = 30 cm.

60e JAARGANG

Nr 10

INHOUD:	Blz.
De vraag van de maand	291
De verstrooiing van Israël	295
Soms zie 'k een bloem	300
Zijt gij werkelijk tot zuiver oordelen in staat?	301
Drie kostbare dingen	303
Een goede spons	303
Hebt U het werkelijk zo moeilijk?	304
Vragen uit het Zendingsveld	306
Wat baat het?	308
De geplaatste novelle	313
Gedicht van geloof	313
Gebeurtenissen in de zending	314
Een ware geschiedenis	320

Redacteur: J. HENRY VOLKER

Assistent:

President der Nederl. Zending.

A. D. JONGKEES

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

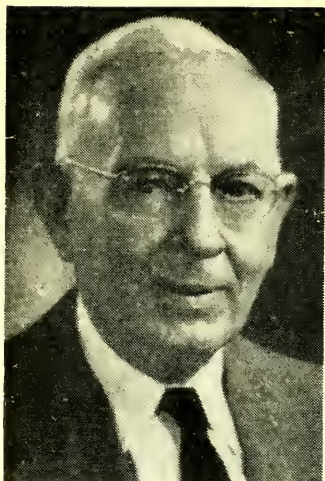
*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 2,50 PER HALF JAAR

GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER

VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

DE VRAAG *van de maand*

door

JOSEPH FIELDING SMITH,
President van de Raad der Twaalven

★

Opstanding na de Opstanding van Jezus Christus.

VRAAG: „Wij weten dat er een opstanding was nadat de Heiland uit het graf was berrezen en dat er een bij zijn tweede komst zal zijn. Ik kan nergens een schriftuurlijk bewijs vinden, dat er nog steeds opstanding gaande is. Hoe verklaren wij dan het feit, dat Moroni, Petrus, Jacobus en Johannes, die tot de Profeet Joseph Smith kwamen, opgestane wezens zijn? De Schriften spreken van de opstanding, die bij de tweede komst van Christus plaats zal vinden, als van de eerste opstanding. Dit betekent natuurlijk de eerste opstanding voor ons, aangezien er een opstanding is geweest voor diegenen, die waardig waren en leefden vóór de komst van de Heer”.

ANTWOORD: Het is waar, dat er vóór de opstanding van onze Heer geen enkele opstanding kon zijn, want zoals Paulus het uitdrukte, de Heiland werd de eerste vrucht van hen die sliepen. Hij hield de sleutelen van de opstanding en door zijn genade is de opstanding voor allen een vrije gift, „want gelijk allen in Adam sterven, zullen allen in Christus levend gemaakt worden”.

Er zijn in de Bijbel verscheidene nadrukkelijke profetieën met betrekking tot de opstanding, maar

de meeste er van zijn zonder tijdsbepaling. De Heer openbaarde aan Jesaja dat de doden tot onsterfelijkheid zouden worden opgewekt, ook aan Ezechiël, Daniël en anderen, maar wij weten van de meeste de tijd niet. Enige van de duidelijkste openbaringen worden in het Boek van Mormon en in de Leer & Verbonden gevonden. Tijdens zijn gesprek met Martha, kort voor de opwekking van Lazarus, gaf de Heer een zeer belangrijke verklaring over de opstanding, positief ten aanzien van de werkelijkheid,

in de volgende bewoordingen:

„Ik ben de opstanding en het leven; die in Mij gelooft, zal leven, al ware hij ook gestorven;

„En een iegelijk, die leeft en in Mij gelooft, zal niet sterven in der eeuwigheid; gelooft gij dat?” (Joh. 11 : 25, 26)

Tot de Joden sprak Hij over de universele opstanding in de volgende woorden:

„Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: De ure komt en is nu, wanneer de dooden zullen hooren de stem van den Zoon Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven;

„Want gelijk de Vader het leven heeft in zichzelf, alzoo heeft Hij ook den Zoon gegeven het leven te hebben in zichzelf.

„En heeft Hem macht gegeven ook gericht te houden, omdat Hij des Menschen Zoon is.

„Verwondert u daar niet over; want de ure komt, in welke allen, die in de graven zijn, zijne stem zullen hooren,

„En zullen uitgaan: die het goede gedaan hebben, tot de opstanding des levens, en die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding der verdoemenis”. (Joh. 5 : 24-29)

Johannes, aan wie in een visioen de grote gebeurtenissen met betrekking tot de geschiedenis van deze wereld werden getoond — de komst van Christus als Koning der koningen en de algemene opstanding, heeft dit opgetekend:

„En ik zag de dooden, klein en groot, staande voor God; en de boeken werden geopend; en een ander boek werd geopend, dat des levens is; en de dooden werden ge-

oordeeld uit hetgeen in de boeken geschreven was naar hunne werken.

„En de zee gaf de dooden, die in haar waren; en de dood en de hel gaven de dooden, die in hen waren, en zij werden geoordeeld een iegelijk naar zijne werken.

„En de dood en de hel werden geworpen in de poel des vuurs: dit is de tweede dood” (Openb. 20 : 12-14)

Deze teksten haal ik aan als inleiding van de beschouwing over de vraag, welke gesteld werd. De reden daarvan is, dat er velen zijn, die niet in de algemene opstanding geloven en verkondigen, dat de goddelozen verteerd worden en zullen ophouden te bestaan, welke leer vreemd is aan de bedoeling van de profetieën in de Schriften. De Heiland zeide in zijn verklaring nadrukkelijk dat allen zouden opstaan, de rechtvaardigen om de zegeningen van zijn Koninkrijk te ontvangen, en de bozen om voor hun opstandigheid te worden gestraft. Wij kunnen er zeker van zijn, dat de Here voor allen datgene zal doen, wat het beste is dat gedaan kan worden. Sommigen zullen verheffing waardig worden gekeurd, anderen straf totdat zij „de laatste penning” hebben betaald. De verheerlijking zal aan diegenen worden gegeven, die de geboden hebben onderhouden en aan ieder verbond en aan iedere verplichting hebben voldaan waarop de verhoging berust. Anderen zullen tot zulk een graad van heerlijkheid, of afwezigheid daarvan, worden verwezen in overeenstemming met de daden in

dit leven begaan, doch onze Eeuwige Vader en zijn Zoon Jezus Christus zullen in hun genade aan alle mensen, uitgezonderd aan hen, die de Heilige Geest hebben verloochend, nadat zij de zegeningen hebben ontvangen, een plaats aanwijzen, waar zij zo gelukkig mogelijk kunnen zijn in de telestiale, terrestriale of een andere wereld, die voor hun omstandigheden en capaciteiten geschikt is.

Na de opstanding van onze Here stonden al diegenen op, die door het onderhouden van zijn geboden hun waardigheid hadden bewezen. De Profeet Abinadi heeft met betrekking tot hen het volgende verklaard:

„Want zonder de verlossing, die Hij voor zijn volk heeft volbracht — die bereid was sedert de grondlegging der wereld — ik zeg u, zonder deze verlossing zou het gehele mensdom hebben moeten omkomen.

„Maar ziet, de banden des doods zullen worden verbroken, en de Zoon regeert en heeft kracht over de doden; aldus brengt Hij de opstanding der doden teweeg.

„En er komt een opstanding, ja een eerste opstanding; ja, waarlijk een opstanding van hen, die zijn geweest, die nu zijn, en die zullen zijn tot de opstanding van Christus — want zo zal Hij worden genoemd.

„En nu, aangaande de opstanding van alle profeten en van allen, die in hun woorden hebben geloofd; allen, die de geboden Gods hebben onderhouden, zullen verrijzen in de eerste opstanding; daarom maken zij de eerste opstanding uit.

„Zij worden opgewekt om met God te wonen, Die hen heeft verlost; aldus hebben zij het eeuwige leven door Christus, Die de banden des doods heeft verbroken.

„En dit zijn zij, die deel hebben aan de eerste opstanding; en dit zijn zij, die vóór de komst van Christus in hun onkunde zijn gestorven zonder dat hun de zaligheid was verkondigd. Aldus brengt de Here herstelling van deze teweeg en hebben zij deel in de eerste opstanding, of hebben het eeuwig leven, omdat zij door de Here zijn verlost.

„En kleine kinderen hebben eveneens het eeuwige leven.

„Maar ziet, en vreest, en beeft voor God; want gij zoudt moeten beven; want de Here verlost niet één van hen, die tegen Hem in opstand komen en in hun zonden sterven; ja namelijk allen, die sedert de grondlegging der wereld in hun zonden zijn omgekomen, die opzettelijk tegen God in opstand zijn gekomen, die de geboden Gods hebben geweten en ze niet wilden onderhouden; dit zijn zij, die geen deel in de eerste opstanding hebben. (Mosiah 15 : 19-26)

Johannes aanschouwde in zijn visioen de tijd van de komst van Christus. Hij noemt deze de eerste opstanding, omdat het de eerste opstanding is voor hen die geleefd hebben en nog zullen leven tot aan de komst van de Heiland als Koning der koningen en Heer der heren. Over dezen schreef hij:

„Zalig en heilig is hij, die deel heeft in de eerste opstanding; over deze heeft de tweede dood geen

macht, maar zij zullen priesters van God en Christus zijn, en zij zullen met Hem als koningen heerschen duizend jaren”. (Openb. 20 : 6)

Hier volgt de opstanding, zoals die in Leer & Verbonden staat opgetekend:

„En zij, die in hun graven hebben geslapen, zullen tevoorschijn komen, want hun graven zullen worden geopend; en ook zij zullen worden opgenomen om Hem in het midden van de pilaar des hemels te ontmoeten —

„Zij zijn van Christus, de eerste vruchten, zij, die met Hem het eerst zullen nederdalen en zij, die op aarde en in hun graven zijn, die het eerst worden opgenomen om Hem te ontmoeten; en dit alles geschiedt door het geluid van het geschal der bazuin van de engel Gods.

„En hierna zal een andere engel zijn bazuin doen schallen, die de tweede bazuin is; en dan komt de verlossing van hen, die van Christus zijn bij Zijn komst, zij, die hun deel hebben ontvangen in die gevangenis, welke voor hen is bereid, opdat zij het evangelie mochten ontvangen, en worden geoordeeld naar de mens in het vlees”. (L. & V. 88 : 97-99) De laatste opstanding, die voor de onwaardigen, zal aan het einde van het duizendjarig rijk zijn, of wel het einde van de wereld, want een besluit is uitgegaan, dat zelfs deze wederom zullen leven, doch naar

hun eigen plaats, overeenkomstig hun werken, zullen worden verwezen.

Na deze uiteenzetting komen wij tot de eigenlijke vraag. Waarom ontvingen Petrus, Jacobus, Johannes en Moroni de opstanding voordat de bazuin van de engel Gods de doden tot de eerste opstanding heeft geroepen? Dat Johannes hierbij wordt genoemd, is niet juist, want wij weten, dat Johannes de opstanding nog niet heeft ontvangen, want hem werd beloofd, dat hij tot aan de tweede komst van Christus zou blijven. In het geval van Petrus, Jacobus en Moroni en wellicht ook anderen is het antwoord eenvoudig, dat zij opgeroepen werden, omdat er voor hen belangrijk werk als opgestane wezens te doen was. De Here behoudt zich het recht voor om, zonder op de algemene opstanding te wachten, ten allen tijde diegenen uit de doden op te roepen, voor wie Hij een speciaal werk voor Hem heeft te doen, zoals dit het geval was met Petrus, Jacobus en Moroni en misschien sommige anderen, over wie wij niet zijn ingelicht. In deze gevallen was het een manifestatie van de macht van Jezus Christus, want Hij houdt de sleutelen van de opstanding. Wij moeten echter wel de gevolgtrekking maken, dat de algemene opstanding nu niet aan de gang is, want anders zou er geen morgen van de opstanding zijn, wanneer de Heiland komt.

De verstrooiing van Israël

door O. Preston Robinson

De geschiedenis bevestigt de vervulling van de voorspellingen van de ene profeet na de andere, dat als het volk van Israël zich niet bekeerde, over de aarde zou worden verspreid. Vanaf de tijd van Mozes tot enige jaren geleden, is dit volk onder alle natiën verstrooid geweest.

Ongeveer veertien honderd voor Christus (de historici zijn het over de juiste datum niet eens) ontsnapte een karavaan van ten naastebij 6.000 Hebreeuwse slaven aan hun onderdrukkers in Egypte en ging de langzame en moeilijke weg naar Sinaï en het Beloofde Land. Het waren de afstammelingen van Jozef en Jacob, Isaäk en Abraham, die 400 jaar vroeger Egypte hadden gezegend met hun rechtvaardigheid en vlijt en die „...overvloediglijk wiesen en vermeerderden en gansch zeer machtig werden, zoodat het land met hen vervuld werd”. (Exodus 1 : 7) Doch latere Egyptische heersers vergaten de zegeningen van Jozef en brachten het volk tot slavernij, hen dwingende onder zware lasten Egyptische steden en monumenten ter ere van de Egyptische goden te bouwen.

Onder het leiderschap en op instigatie van Mozes, slaagde het volk er in te vluchten en na een veertig jaar wachten en zwerven, bereikte het de berg Moab. Van daar konden zij op de oase van Jericho en het Beloofde Land neerzien.

Daar werd hun grote leider Mozes van hen weggenomen. Doch voor hij heenging, voorzag hij hun overwinningen en hun rampzalige nederlagen. Wegens hun eigen ongerechtigheden en onwil om de wetten te leven, die hij hun had gegeven, voorspelde hij:

„De Heere zal tegen u een volk verheffen van verre, van het einde der aarde. . . , een volk, welks spraak gij niet zult verstaan. Een volk, stijf van aangezicht, dat het aangezicht der ouden niet zal aannemen noch den jonge genadig zijn. . . En de Heere zal u verstrooien onder alle volken, van het eene einde der aarde tot het andere einde der aarde; en aldaar zult gij andere goden dienen, die gij niet gekend hebt, noch uwe vaders, hout en steen”. (Deut. 28 : 15-64)

Geen gebeurtenis in de wereldgeschiedenis is grondiger en meer gedocumenteerd voorspeld dan de verstrooiing van Israël. Leiders en profeten, de een na de ander, hebben de mensen gewaarschuwd dat zij uit het land zouden worden verdreven, hun steden verwoest en zij als kaf voor de wind zouden worden verspreid, indien zij zich niet van hun zonden bekeerden en niet tot de God hunner vaders wederkeerden.

Het volk van het Boek van Mormon, dat Jeruzalem 600 v.C. verliet, ontving eveneens veel inlichtingen over de verstrooiing van Israël — hun voorvaders en hun verwanten. Tijdens hun reis van Jeruzalem naar de kust, die op zichzelf reeds een gedeeltelyke verstrooiing was, voorzag hun profeet Lehi, dat de Joden in ongeloof zouden ronddolen, de Messias zouden kruisigen en over de gehele aarde zouden worden verstrooid. (1 Nephi 10 : 11, 12)

Lehi en de leraren en profeten, die na hem kwamen, ontvingen gedetailleerde openbaringen betreffende Israëls lot tengevolge van hun ongerechtigheid en ook van de verdeling en verstrooiing van hun eigen volk vanwege hun weigering om in overeenstemming met de leer van het Evangelie te leven.

De geschiedenis getuigt ten volle van de letterlijke vervulling van deze voorspellingen. Geen volk in de geschiedenis werd zo grondig ontworteld en verspreid als de kinderen Israëls. Bovendien is nimmer een volk zo veracht en zo hevig vervolgd geweest. Vanaf de tijd, dat Mozes zijn waarschuwing gaf tot aan de progroms en gaskamers van de Tweede Wereldoorlog, werden deze ongelukkige, doch potentieel meest gezegende mensen opgejaagd, verdreven, vermoord, beroofd en verstrooid onder alle naties van de wereld.

De verdeling van het volk na de regering van Salomo vormde het begin van de verstrooiing van Israël. Salomo, de zoon van Bathseba en David, erfde het Koninkrijk Israël op het toppunt van diens macht en uitgestrektheid. In tegenstelling tot zijn vader breidde hij zijn gebied niet uit, maar wijdde zijn aandacht liever aan de economische en culturele ontwikkeling er van. Hij verbeterde de handel, bouwde grote steden en voltooide de bouw van de prachtige tempel te Jeruzalem.

Om zijn uitgebreid programma ten uitvoer te kunnen brengen, verdeelde Salomo het land in belastingdistricten, waardoor de groeiende fiscale lasten beter geadministreerd konden worden. Deze administratieve verdeling kwam globaal overeen met de geographische ligging van de landstreken, die reeds onder de Twaalf Stammen verdeeld waren en waren tevens de grondoorzaak van de afscheiding in stammen en van de conflicten, die later tot de ondergang van het volk leidden.

Na de dood van Salomo werd het koninkrijk, dat door David tot één geheel was gemaakt, weer in twee delen gesplitst. Juda, de stammen van Juda, Simeon en Benjamin omvattend, zette zich in het zuiden met Jeruzalem als hoofdstad. Israël, uit de overige stammen bestaande, vestigde zich in het noorden met Samaria als middelpunt. Dit was de periode, ruwweg omstreeks 900 v.C., van de ernstige onenigheden tussen Salomo's zoon Rehoboam, koning van Juda, en Jeroboam, de jonge Efraimitische ambtenaar, in wie Salomo groot vertrouwen had gesteld en hem met grote macht had bekleed. De oorlogen tussen deze twee leiders en hun volken verdeelden en verzwakten hun rijken en effenden de weg voor de onderwerping door buitenstaanders.

Het was in die tijd, ongeveer tussen 875 en 850 v. C., dat de profeten Elia en Eliza met de mensen pleitten om zich te bekeren. Zij waarschuwden hen dat indien zij in hun ongerechtigheden bleven volharden, zij streng zouden worden vervolgd en verstrooid. Het was ook in die periode, dat Samaria werd belegerd en voor het eerst werd vernomen van de mogelijke verstrooiing van sommige kinderen Israëls.

De splitsing van Israël in de twee fragmenten Israël en Juda en de daaruit voortvloeiende oorlogen en conflicten tussen die beide huizen opende de deur voor invallen van buiten. In die tijd leidden de Egyptenaren een succesrijke campagne tegen Juda, en volgens de algemene geschiedenis, namen zij ook vele steden in Israël in. Het is zeer waarschijnlijk, dat deze invallers, behalve oorlogsbuit, vele Israëlitische slaven naar hun land terug brachten.

Enige tijd later werd ook Samaria, gedurende de regering van Achab, belegerd en ofschoon de belegeraars werden verslagen, leverden de schriften het bewijs, dat vele Israëlieten naar de noordelijke steden en het land rondom Damascus waren gedeporteerd. (I Kon. 20 : 34)

De eerste uitgebreide verstrooiing van Israël echter vond plaats gedurende de regering van de Assyrische koning Tiglath-pileser III. Omstreeks 734 v. C., na de oostelijke steden onderworpen te hebben, wendde deze koning zich tot het westen, nam Damascus in en stelde daarna geheel Israël onder zijn controle. Gedurende deze veldtocht bracht Tiglath-pileser een groot aantal Israelitische leiders gevangelijk naar Assyrië over.

Samaria weerstond echter met succes de invasie, maar Shalmaneser, de opvolger van Tiglath-pileser, sloeg het beleg voor de stad. Samaria bood nog drie jaar lang weerstand, doch Shalmaneser's opvolger, Sargon II, overweldigde de vesting en voerde 27.290 prominente Israëlieten als gevangenen naar Babylon.

Met de bedoeling om voor eens en voor altijd het Israëlietische koninkrijk te doen verdwijnen, verving Sargon deze mensen door vreemdelingen uit Babylon en door Meden. En aldus ontstonden de Samaritanen, de vreemdelingen in het land, die door de Joden zo veracht werden ten tijde van Jezus' zending. Het was in die tijd, dat de profeten Amos en Hosea en later Jesaja, tot het volk predikten en trachtten, zonder blijvend succes echter, hen te overreden hun boze wegen te verlaten.

De val van Samaria liet Juda nog onafhankelijk, maar veilig was zijn positie niet. Omdat Uzzia aan de Assyriërs schatting betaalde, bleef Juda practisch onberoerd tot na de dood van Sargon. In 701 brak er evenwel een revolutie uit en de nieuwe Assyrische koning Sanherib trok Juda binnen, veroverde vele van de kleinere steden en sloot Jeruzalem in. Het was in die tijd, dat Jesaja naar voren kwam en Jeruzalem tot Gode's stad en onschendbaar verklaarde. Dit redde Jeruzalem van verwoesting, maar vele Joden werden gevangelijk weg-

gevoerd. Het was blijkbaar ook in die periode, dat kolonies Joden zich in Egypte vestigden (Jeremia 44 : 12). Jeruzalem en het omringende land waren nu in een benarde positie. Het volk zonk dieper en dieper in ongerechtigheid weg en Jeremia, de grote leraar, uitte zijn profetieën betreffende de uiteindelijke verwoesting van de stad. In die tijd verlieten vele groepen Jeruzalem, waaronder Lehi en zijn gezin.

In het oosten was een nieuwe militaire macht in opkomst. Het Assyrische koninkrijk wankelde en Nebucadnezar, de dynamische leider van Babylonië, was op mars. In het westen namen de Egyptenaren in sterkte toe, en in 608 v. C. voerde Necho een Egyptisch leger Palestina binnen, dat nog meer Joden in gevangenschap bracht. Ondanks zijn militaire successen was het Babylonische rijk aan ontbinding ten prooi, hetgeen kenmerkend is voor rijken, die door middel van het zwaard overwinnen. Inmiddels was, zoals de gang van de geschiedenis altijd aangeeft, een nieuwe macht aan de horizon verschenen, die gereed was de heerschappij over te nemen. In 539 v. C. voltooidde Cyrus de Grote van Perzië de onderwerping van Babylon en nam met zijn oorlogsbuit tevens wat van de vasalstaten Israël en Juda was overgebleven.

De Perzische heerser was echter een weldoend mens. Cyrus wijzigde de politiek van de Assyriërs en Babyloniërs om Israëlieten te deporteren en stelde een regeling in om de gevangenen naar hun eigen land te laten terugkeren. Aldus werd met de wederopbouw van de Hebreeuwse staat begonnen, welke voortduurde onder de regering van Darius I en Artaxerxes I. Gedurende die periode werd de herbouw van de tempel te Jeruzalem in 516 v. C. voltooid. Onder leiding van de profeten Ezra en Nehemia keerden groepen Israëlieten naar hun geboorteland terug en begonnen met de herstelling van het Hebreeuwse godsdienstig leven in zijn oorspronkelijke staat. Het was in die tijd, dat Ezra de eerste vijf boeken, nu in het Oude Testament, (de Pentateuch) samenstelde en verbreidde en de grondslag legde voor de reorganisatie van het Joodse leven in overeenstemming met de Mozaïsche wetten. Tengevolge van het werk van Ezra en Nehemia en onder het waakzame toezicht van de Perzische heersers groeide het Hebreeuwse koninkrijk tot ongeveer de helft van de grootte, die het had, voordat het 125 jaar eerder door de Babyloniërs werd verwoest.

Gedurende deze Perzische tijd werden vele Hebreërs welvarend en invloedrijk in de oostelijke steden. Een vrij groot aantal keerde nooit naar Palestina terug. Hun nakomelingen vormden de kern van de Joodse gemeenschap, die in Irak bloeide tot 1948, toen de Arabische-Israëliëse conflicten hen noopten naar de nieuwe staat Israël terug te keren.

De geschiedenis herhaalde zich weer en het Perzische rijk brokkelde inwendig af, en uitwendig door de verovering door de Grieken onder Alexander de Grote. In 331 v. C. onderwierp Alexander het rijk en lijfde het bij het Griekse rijk in. Zijn regering was echter van betrekkelijk

korte duur en toen hij in 323 v. C. stierf, streden zijn twee bevelhebbers Ptolomeüs en Seleucus Nicator onderling om het bezit van het rijk en verdeelden het onder elkander.

De aanhangers van Seleucus vestigden hun hoofdkwartier in Syrië en Phoenicië, de anderen in Egypte en Alexandrië. Palestina lag daar tussen en de beide oorlog voerende volken vochten onophoudelijk om het bezit er van. Gedurende de volgende 25 jaren ging Jeruzalem zeven malen in andere handen over en in de loop der jaren werd Palestina zo veel keren gewonnen en verloren, dat zelfs een schatting van het aantal onmogelijk is. Tijdens deze kammervolle periode werden duizenden Hebreërs gevangen genomen of zij gingen vrijwillig heen en vestigden zich in het noorden of in het zuiden. De historicus Philo schatte het aantal Joden, dat zich in de jaren 38—41 in Egypte bevond, op meer dan een millioen. Duizenden anderen vertrokken of werden verdreven naar Antiochië en de steden in het noorden en vandaar verspreidden zij zich over Medië, Perzië, Armenië en verder naar het oosten en noorden.

Een tweede herstelperiode trad evenwel in gedurende de regering van de Maccabëen. In 168 v. C. weigerde Matthatias, een Hebreeuwse priester, op het altaar van Zeus te offeren, dat door Antiochus in het gehele land was opgericht. In de worsteling, die daarvan het gevolg was, doodde Matthatias een Griekse soldaat en vluchtte toen naar de bergen. Vele andere Joodse gezinnen volgden hem en een revolutie op grote schaal kwam tot ontwikkeling. Judas Maccabeüs, een van Matthatias' zoons, organiseerde een reeks guerilla aanvallen op de Grieken en hun garnizoenen, die later in de herovering van een groot deel van Palestina resulteerden en de Joodse tempeldienst in Jeruzalem herstelden. Een volgende Maccabesche oorlogsheld, Alexander Jannaëus, heroverde geheel Palestina en vestigde opnieuw de Hebreeuwse staat.

Deze gelukkige situatie zou echter niet lang duren. In dit tijdsgewricht ontstond een nieuwe verdeling onder de Joden. De Farizeëen, die voor rituele zuiverheid ijverden, twistten en vochten met de Sadduceëen, die meer voor een wereldse opvatting van godsdienstaangelegenheden voelden. Na de dood van Jannaëus betwistten zijn beide zoons Hyrcanus II (pro Farizeesch) en Aristobulus II (pro Sadduceesch) elkander het koninkrijk en beiden begingen de fout, zonder dit van elkander te weten, de Romeinse veldheer Pompejus om hulp vragen. Pompejus wachtte behoedzaam zijn tijd af. Toen beide partijen zo verzwakt waren, dat zij slechts geringe tegenstand konden bieden, trok hij in 63 v. C. binnen, veroverde Jeruzalem en nam geheel Palestina in bezit. Dit was het begin van de Romeinse overheersing en het einde van de Joodse onafhankelijkheid tot aan de vestiging, de 14de mei 1948, van de nieuwe staat Israël.

Aldus, zelfs vóór de tijd van de Heiland, werden de profetieën be-

treffende Israëls smarten en verstrooiing, letterlijk vervuld. Toch was Israël niet zonder hoop of belofte gelaten. De voorspellingen, die de onvermijdelijke verstrooiing van het volk aankondigden, zijn gedetailleerd en grondig. Maar dat zijn de profetiën aangaande hun eventuele terugkeer ook. Iedere profeet, die de verstrooiing voorspelde, gaf ook de belofte, dat Israël te eniger tijd zou worden hersteld en opnieuw vergaderd. Deze belofte werd evenwel steeds gegeven op voorwaarde, dat zij de leer van hun voorvaderen en Jezus als Gods Zoon zouden aanvaarden.

„Doch ziet, aldus zegt de Here God: Wanneer de dag komt, dat zij in Mij zullen geloven, dat Ik de Christus ben, dan ben Ik door het verbond met hun vaderen gebonden, dat zij in hun sterfelijk leven hier op aarde, naar de landen hunner erfenis zullen worden teruggebracht.

En het zal geschieden, dat zij na hun langdurige verstrooiing zullen worden bijeen vergaderd van de eilanden der zee en van de vier delen der aarde, en de niet-Joodse natiën zullen groot zijn in Mijn ogen, zegt God, om hen naar de landen hunner erfenis te voeren. (2 Nephi 10 : 7, 8)

SOMS ZIE 'K EEN BLOEM

*Soms zie 'k een bloem, die als met ogen
Mij aankijkt — vragend, als bekend.
Het is, alsof zij door haar geuren
Een stille boodschap aan mij zendt.
Wat vredigs hebt gij mij te zeggen?
Zo wonderlijk — 't is maar een plant,
— En toch — er is een samen-voelen,
Als was 't een ziel, aan mij verwant.*

*Soms zie 'k een mens, die met zijn ogen
Mij aankijkt, vragend, als bekend.
Het is, alsof hij door zijn blikken
Een stille boodschap tot mij zendt.
Wat vredigs hebt gij mij te zeggen?
Zo wonderlijk — net als die plant
Voel 'k met dien schijnbaar onbekende
Voor 'n vluchtig ogenblik een band.*

(Eenheid)

Dora Schramade.

Zijt gij werkelijk tot zuiver oordelen in staat?

De opmerking: „Ik weet er alles van”, moet men gewoonlijk aldus vertalen: „Ik verkeer in de waan, dat wat ik van de zaak weet, alles is”.

Multatuli.

Een eenzame ridder, in zilverglanzend harnas gestoken, reed door de straten van een klein dorp. Zijn blinkende wapenrusting schitterde in de stralen van de middagzon en op zijn bepluimde helm met open vizier speelden licht- en schaduwplekjes krijgertje door het gestadig beweeg van de vederbos. Schild en zwaard hingen vreedzaam naast elkander aan het zadel. Aan het einde van het dorp gekomen, zag hij een standbeeld, voorstellend een ridder zoals hij zelf was. De rechterhand steunde op een zwaard, de linkerhand op een enorm schild. Hij hield zijn paard in, bekeek het beeld enige ogenblikken aandachtig en reed toen door. Na een korte tijd ontmoette hij een andere ridder, met wie hij een gesprek aanknoopte. Al gauw begon hij over het standbeeld, dat hij bekeken had.

„Wat een prachtig beeld”, zeide hij opgetogen. „Wat een houding, wat een edele, krijgshaftige figuur! Wat een zwaard. En dat schild! Heeft U dat schild gezien?’ De ander knikte. „Ja, ik heb dat beeld ook gezien en vooral de bewerking van dat schild bewonderd. Het is helemaal van zilver.

„Van zilver, zegt U? Daar vergist U zich in, het is nog veel fraaier, want het is van goud!”

„Mijn waarde vriend, toen ik dat beeld zag, keek ik met open vizier, zoals wij beiden nu doen, ik weet zeker, dat het schild van zilver is”.

„En ik weet zeker, dat het van goud is”, brieste de ridder met de vederbos.

„Heer ridder, U wordt beledigend. U geeft met deze laatste woorden te kennen, dat ik het verschil niet weet tussen goud en zilver en daarmee werpt gij een smet op mijn blazoen, die niet anders dan door het zwaard kan worden uitgewist”.

„Deze beschuldiging aan mijn adres richt ik met hetzelfde recht tot U, gij ontzegt mij het vermogen tot zuiver waarnemen. Ook ik acht mij

in mijn riddereer aangetast; ik neem Uw uitdaging aan”. Na dit gezegd te hebben, dreef hij zijn paard op zijn tegenstander toe en een verwoed gevecht begon. Dat duurde zo lang, totdat beide kemphanen uitgeput van hun zadel gleden en machteloos op de grond vielen.

Toen kwam daar een eerbiedwaardige grijsaard voorbij.

„Waarom ligt gij daar, jonge ridders en stijgt ge niet te paard en vervolgt gij tezamen Uw reis niet? Het is niet goed alleen te gaan in deze streken. Of zijt gij elkanders vijanden en hebt gij gevochten? Ja, ik zie het, ge hebt met elkander het zwaard gekruist”.

„Zo is het, oude grijsaard, wij hebben gevochten. Deze dwaas hier heeft gemeend aan mijn woorden te moeten twifelen en deze belediging moest gewroken worden”, antwoordde de gepluimde ridder.

„Neen”, sprak de ander nu, ik ben de beledigde, deze domkop weet niet wat hij zegt”.

„En waar ging het verschil van mening over, als ik vragen mag?”

„Over het ridderstandbeeld, niet ver van hier, zeide de eerste. Het heeft een schild en deze dwaas hier beweert dat het van zilver is, maar ik weet zeker dat het van goud is; ik heb het met mijn eigen ogen gezien”.

„O domkop, die je toch bent”, zei ridder nummer twee, de eerste in zijn woede tutoyerend. „Leer eerst het verschil tussen zilver en goud en kom dan eens praten. Van zilver is het schild en anders niet; ik heb het ook met eigen ogen, met open vizier gezien”.

De oude man keek op de beide helden enige ogenblikken zwijgend neer en zeide toen: „wel moogt ge elkander dom en dwaas noemen. Ik ken dat standbeeld en heb het van alle kanten bekeken. Ik bemerkte toen, wat gij in uw kortzichtigheid niet hebt gezien, dat het schild aan de voorzijde van goud en aan de achterzijde van zilver is”.

Dit is een verhaal over mensen uit lang vervlogen tijden. Die zijn veranderd en de mensen met hen. Wij slaan elkander om zo’n futilliteit niet meer dood, maar in de grond zijn wij soms net zo dwaas en zo dom als die twee ridders.

Maar al te vaak spreken wij een oordeel uit over onze medemens zonder: 1. tot oordelen geroepen te zijn; 2. zonder tot oordelen in staat te zijn, omdat wij niet alles weten en de zaak slechts van één kant hebben gezien. Zelfs al hebben wij naar onze mening de zaak van alle kanten bekeken, dan nog moeten wij in ons oordeel uiterst voorzichtig zijn om de eenvoudige reden, dat wij nooit *alles* kunnen weten, nooit de diepere achtergrond kunnen peilen. Het onbekookte oordeel heeft in de wereld al heel wat ellende teweeg gebracht. Maar laten wij niet over de wereld spreken, doch de grenzen nauwer nemen: de Kerk met haar leden.

De gevolgen van eenzijdige — dus gebrekkige — beoordeling zijn daar funester, omdat de gemeenschap zo klein is en men elkander zo nodig heeft. En dit elkander nodig hebben houdt in eenheid van streven en

onderlinge waardering, ondanks de fouten en gebreken, die ons allen, niet één uitgezonderd, aankleven.

Herhaalde malen heeft Christus de nadruk op eenheid gelegd, als noodzakelijke voorwaarde voor de instandhouding van Zijn Koninkrijk op aarde. Meer dan eens is in dit periodiek hieraan aandacht gewijd en ik meen dus met deze opmerking te mogen volstaan om niet in herhaling te vervallen.

Het is nu eenmaal nooit bevorderlijk voor een eendrachtig samengaan, wanneer de een misprijzend oordeelt over de ander en zeker niet, wanneer dat oordeel wordt uitgesproken tegen een ander dan de betrokkene. Want dan gaat men tewerk op een wijze, die in strijd is met wat onze Meester ons gebod in Leer & Verbonden 42 : 88. Maar al te weinig laten wij de belangrijkheid en de ernst van Zijn woorden tot ons door dringen: „Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt. „Want met welk oordeel gij oordeelt, zult gij geoordeeld worden; en met welke maat gij meet, zal u wedergemeten worden”. (Matth. 7 : 1 ,2)

A. D. J.

DRIE KOSTBARE DINGEN

Zes honderd jaar v.C. leefde een wijze Chinese filosoof, die ons drie kostbare beginselen voor leiderschap gaf. Wanneer ge de geschiedenis nagaat, zult ge bemerken, dat de grootste mannen deze eenvoudige voorschriften volgden:

„Ik heb drie kostbare dingen, die ik hogelijk waardeer”, zei de wijze. „De eerste is vriendelijkheid, de tweede soberheid en de derde nederigheid. Wees vriendelijk en ge moogt stoutmoedig zijn, wees sober en ge kunt vrijgevig zijn; acht uzelf niet hoger dan anderen en ge kunt een leider worden”.

EEN GOEDE SPONS

Op zekere dag voerde wijlen Thomas A. Edison een gesprek met de gouverneur van Noord Carolina. De laatste complimenteerde hem wegens zijn groot uitvinderschap.

„Ik ben geen grote uitvinder”, zei Edison.

„Maar u heeft toch meer dan duizend patenten op uw naam staan”?

„Ja, maar de enige uitvinding, waarop ik aanspraak kan maken als volkomen origineel, is de phonograaf”, was het antwoord van de uitvinder.

„Hoe bedoelt u dat”? vroeg de gouverneur.

„Wel”, verklaarde Edison, „ik geloof dat ik een heel goede spons ben. Ik neem denkbeelden in mij op uit elke bron, die ik maar kan vinden en maak daar in de praktijk gebruik van. Dan verbeter ik ze totdat zij van waarde worden. De ideeën, die ik toepas, zijn meestal de ideeën van mensen, die ze niet zelf ontwikkelen.

Hebt U het werkelijk zo moeilijk?

„Ja”, zult u misschien zeggen. „Zo moeilijk, dat ik soms denk er onder te bezwijken. Er zijn ogenblikken, dat ik geen raad meer weet, dat ik zou willen wegkruipen om de dag van morgen met zijn nieuwe moeilijkheden niet meer onder ogen behoeven te zien”.

Laf? Welnee, moeilijkheden kunnen dergelijke angsten te voorschijn roepen. Ik wil eerlijk bekennen, dat ik ze zelf ook heb meegemaakt. Meerdere malen zelfs. Dan dacht ik ook, dat ik er onderdoor ging. Dan sloot ik mezelf op en zat me te beklagen. Er was geen mens, die het zo beroerd had als ik. Vreselijk gewoon. En waarom? Waaraan had ik dat verdiend? Natuurlijk had ik mijn fouten. Iedereen maakt fouten. Waarom ik dan niet? Was dat een reden om al die moeilijkheden te moeten torsen? Waarom ik wel en een ander, die dezelfde of misschien heel andere en veel ergere fouten maakt, dan niet?

Dergelijke beklagenswaardige gedachten hebben we allemaal wel eens gehad. Vooral toen we nog jong waren en graag vooruit wilden komen in de wereld. We waren bezield met die gedachte aan maatschappelijke (in hoofdzaak materiële) verbetering en het ging ons lang niet vlug genoeg. Steeds weer waren er tegenslagen, kleine, maar ook grote. Die laatsten vormden de moeilijkheden, waar wij niet onderuit konden komen. We werden er op een gegeven moment door bedolven; ze benamen ons de adem en het uitzicht. Ook dat laatste. Alles was donker om ons heen en we kregen het benauwd.

Later ging het een ietsje beter. Je went tenslotte aan de moeilijkheden en je leert er van, hoe ellendig het ook is. Toch bleven er nog steeds die momenten van wanhoop, waarin je alles er wel bij neer zou willen gooien omdat je niet verder kunt. . .

Niet kunt? Natuurlijk wel. Je wilt niet verder, maar je kunt het best. . . en je doet het ook. Als je tot rust gekomen bent.

Meestal komt er dan eens, en dikwijls heel onverwachts, een keerpunt in het leven van de mensen. Van de mensen, die uiteindelijk slagen in het leven, bedoel ik. Er zijn er ook, die nooit vooruit komen en aan hun angsten ten onder gaan, maar daar wil ik het nu niet over hebben.

Dat keerpunt kan verschillende oorzaken hebben. Het kan een voorbeeld zijn uit de naaste omgeving. Iemand van wie men erg veel houdt

bijvoorbeeld en die men ziet lijden, zo erg, dat het voor een buitenstaander haast niet meer is aan te zien, kan door zijn voorbeeldig gedrag zoveel indruk maken, dat men zich diep gaat schamen voor de eigen, in verhouding veel lichter te tellen, moeilijkheden ooit het hoofd te hebben gebogen. Wanneer die bewondering voor onze naaste en de schaamte over ons zelf werkelijk tot diep in ons hart is doorgedrongen, zal dit een blijvend keerpunt in ons leven kunnen zijn en heeft die arme lijder of lijderes, geheel onbewust, iets in ons leven volbracht, waar wij nooit dankbaar genoeg voor kunnen zijn.

Ogenscheinlijk heeft God daar niets mee te maken en velen denken dat ook. Alleen de gelovigen weten, dat dit wel degelijk Gods werk was. God, Die deze mens niet rechtstreeks kon benaderen, heeft een van Zijn uitverkorenen, een lijder die Hem waarschijnlijk wel gekend heeft en de kracht en het vertrouwen ontving om dit lijden zo voorbeeldig te kunnen ondergaan, gezonden om een ander, misschien wel anderen, die Hij ook tot zijn uitverkorenen wilde rekenen, te genezen van een der ernstigste ziekten, waaronder een mens gebukt kan gaan: ontevredenheid en zelfbeklag.

Dit voorbeeld was slechts één van de middelen, die God gebruikt om Zijn kinderen te helpen. Zo zijn er duizenden.

Er zijn echter ook velen, die rechtstreeks tot Hem komen, die het evangelie leren begrijpen en daaruit die zelfde kracht en datzelfde vertrouwen putten, dat ieder mens nodig heeft om, zoals ik het straks uitdrukte, te slagen in het leven. Dit betekent niet in hoofdzaak en zelfs niet in de eerste plaats de materiële kant. Natuurlijk moet ieder mens voldoende hebben om te leven en, wanneer hij getrouwd is, om zijn gezin te onderhouden. Boven dat „voldoende”, waarvan ik onmiddellijk toegeef, dat de grenzen moeilijk zijn vast te stellen, begint de luxe, het overmatige dus. Dit is niet synoniem aan „geluk”. Zeer beslist niet. Rijkdom kan een mens tot op zekere hoogte tevreden maken, maar hij kan ook veel verdriet en zelfs veel ellende veroorzaken. Denk maar eens aan de vele huwelijken, die er aan ten onder zijn gegaan of aan de kinderen, die te lang op de zak van hun ouders teerden en daardoor mislukten. Het zijn sterke benen, die de weelde kunnen dragen.

Neen, het geluk schuilt heel ergens anders in. Mensen, die werkelijk gelukkig zijn hebben meestal God gevonden, op welke manier dan ook. Wanneer dat inderdaad het geval is, is voor hen immers geen moeilijkheid meer te zwaar. Waarom niet? Omdat zij hun verlies evengoed weten te accepteren als hun winst. Beide komen toch van God? Beide hebben zij dus nodig om gelukkig te zijn.

„Hebt u het werkelijk zo moeilijk, waarde lezer(es)?” Kijk eens om u heen of, nog liever, wendt u tot God. Hij zal u helpen, in beide gevallen. U zult zich dan veel gelukkiger voelen.

Han Gorter.

Vragen uit het Zendingsveld

Zo af en toe ontvangt het Zendingspresidentschap wel eens vragen van leden uit de Nederlandse Zending, die meestal persoonlijk beantwoord worden, doch die soms wel eens waard zijn om aan de openbaarheid prijs gegeven te worden. Het betreft dan vragen omtrent leerstellingen van de Kerk. Dit feit heeft bij het Zendingsbestuur de gedachte doen rijzen om voor de leden in de Nederlandse Zending een soort „vragenbus” te openen. De bedoeling van deze vragenbus is de volgende:

In de diverse vergaderingen welke in de Kerk worden gehouden, waarbij in het bijzonder wordt gedacht aan die van de hulporganisaties van de Kerk, worden wel eens problemen besproken welke in een enkel geval niet tot een goede oplossing kunnen worden gebracht. Dit kan aanleiding geven tot een gevoel van onbevrediging bij zowel de vragsteller als de leraar(esse). Inplaats van nu het onopgeloste probleem maar te laten liggen, nodigen wij u uit om de betrokken vraag door te geven aan het Zendingsbestuur. Die zal er dan voor zorg dragen dat de vraag in elk geval beantwoord wordt, maar zal uit de binnengekomen vragen tevens een keuze maken voor het publiceren van één van deze vragen in de Ster. Dit zal dan elke maand geschieden zodat op deze wijze in de Ster een rubriek „Vraag van de maand” ontstaat, op de zelfde wijze als reeds jaren gebeurt in ons universele Kerkblad „The Improvement Era”; hierin verschijnt elke maand een vraag, welke beantwoord wordt door de President van het Apostelen quorum, President Joseph Fielding Smith. Een vertaling van deze rubriek verschijnt reeds regelmatig in de Ster, doch het aardige van deze nieuwe vragen rubriek is, dat zij actueel is voor de leden hier. De vragen komen uit DIT zendingsveld en worden door de Kerkautoriteiten HIER, (voor zo ver als mogelijk is uiteraard) beantwoord.

Hier volgt dan de eerste vraag in deze rubriek, die wij zullen noemen „Vragen uit het Zendingsveld”, welke in de afgelopen maand werd ontvangen.

VRAAG: In een gesprek dat ik onlangs had kwam de verwoesting van Sodom en Gomorra ter sprake. De stad zou gespaard blijven als er nog tien goede mensen in de stad te vinden waren. Dit was niet het geval en de steden werden verwoest. Mijn vraag betreft nu de kleine kinderen. Er waren toch zeker wel meer dan 10 kleine kinderen, die werden dus ook gedood. In dat gesprek werd mij toen gezegd dat „in sommige gevallen de kinderen beter bijtijds gedood kunnen worden, dan worden ze behoed voor het doen van zonden”. Dit lijkt mij geen goed antwoord. Als dat zo is dan kunnen wij beter allemaal onze kinderen doden om te zorgen dat zij niet in verleiding komen. Zou u mij eens over deze moeilijkheden kunnen inlichten?

ANTWOORD: De verwoesting van Sodom en Gomorra staat niet op zich zelf. Er zijn in de Schriften meer gevallen beschreven van verwoestingen welke plaats vonden volgens God's wil als gevolg van de hardnekkige zonden van het volk. Duidelijke voorbeelden zijn onder meer de zondvloed en de beschrijving van de verwoestingen op het Westelijk halfmond, als opgetekend in het Boek van Mormon, 3 Nephi-8. Ook hier vonden duizenden mensen, waaronder ongetwijfeld vele kleine kinderen, de dood. Deze verwoestingen geschieden ten aanzien van de volwassenen echter met een geheel ander oogmerk dan ten aanzien van de daarmee tevens getroffen kinderen. De volwassenen kenden „de Wet” waar Paulus van spreekt in het tweede hoofdstuk van zijn brief aan de Romeinen, en zullen dus volgens deze wet geoordeeld worden. Hun daden waren van een dusdanige zondigheid en van een dusdanige afvalligheid dat onze Heer het noodzakelijk oordeelde dat deze mensen van de wereld werden weggenomen. De kinderen kenden deze wet echter nog niet en konden dus ook niet volgens deze wet geoordeeld worden. Bovendien zegt onze Heiland zeer duidelijk: Laat de kinderkens tot Mij komen, want dezulken is het Koninkrijk Gods”. Kinderen, nog niet op de leeftijd des ondersheids gekomen, zijn automatisch erfgenamen van het Koninkrijk Gods door het verzoenende werk van Christus. Het feit dat zij te zelfder tijd van de wereld werden weggenomen, had dus een ander doel.

De vraag: „waarom die kinderen”? ligt in het zelfde vlak als bij elk ander geval dat dagelijks voorkomt wanneer een klein kind van deze wereld wordt weggenomen. Het antwoord daarop kan alleen maar gezocht worden in verband met ons eeuwig bestaan. Wij leefden voordat wij op deze wereld kwamen, als Gods geesteskinderen in Zijn sfeer. Wij ontwikkelden ons daar en vormden intelligenties, even talloos en even verschillend als de sterren aan het firmament. (Zie P. v. Gr. W. Abr. 3).

Hier waren intelligenties bij, die slechts een korte poos op aarde behoefden te verblijven, omdat God een andere roeping in een volgende sfeer voor hen had. Een roeping die het op de een of andere manier nodig maakte dat Satan gedurende hun leven op aarde, geen macht over hen had. Zie hieromtrent L. & V. 29 : 46-48. Maar dit is dus iets dat ALLEEN GOD kan beoordelen, want Hij kent ons allen. Daarom kan het dus nimmer waar zijn dat wij onze kinderen zouden moeten doden, om hun te behoeden voor het doen van zonden. Wij kennen onze kinderen niet zoals God hen kent. Wij weten niet wat voor roeping God voor hen weggelegd heeft. Onze taak is om onze kinderen groot te brengen „in licht en waarheid”. (L. & V. 93 : 40). De kinderen echter die bij de bovenbeschreven verwoestingen van deze wereld werden weggenomen, moesten dus niet lijden als gevolg van de overtredingen van hun ouders, doch werden door Gods wijsheid bestemd voor een ander doel.

WAT BAAT HET?

door STERLING W. SILL, Assistent van de Raad der Twaalven.

*

Enige tijd geleden hoorde ik een interessant gesprek aan tijdens een gemeentebestuurvergadering. Een Zondagsschoolleraar had niet zulk goed werk geleverd als hij had kunnen doen en de bisschop vond dat de Zondagsschoolpresident eens met die leraar moest gaan praten om te trachten tot betere resultaten te komen.

Doch de Z.S.president was het daar niet mee eens. Hij zeide: „Indien deze man bij mij in dienst was, zou ik mij volkomen gerechtvaardigd achten te doen wat nu van mij gevraagd wordt. Maar voor het werk in de Kerk worden wij niet betaald en daarom geloof ik dat wij de inspanning, die de man zich voor het werk getroost, hoe die dan ook mag zijn, moeten accepteren en het daarbij laten”.

Ik neem een tegengesteld standpunt in. Doeltreffend werk, in de Kerk verricht, is niet alleen het belangrijkste, maar ook het best betaalde werk van de wereld. Wanneer wij dat niet voldoende begrijpen, verliest onze arbeid zijn doeltreffendheid en wijzelf lopen onze beste kansen mis. Het is ons volkomen duidelijk, dat wanneer wij land bewerken of goederen vervaardigen of onze natuurlijke hulpbronnen nuttig gebruiken, wij profijt van onze arbeid mogen verwachten. Maar die situatie staat niet altijd zo helder voor de geest waar het religieus werk in de wereld betreft.

ALLE WERK MOET WORDEN BETAALD

Er is een universele wet, die zegt dat alle werk moet worden betaald, m.a.w. dat wij net zo min iets goeds kunnen doen zonder daar te eniger tijd en op een of andere manier de beloning voor te ontvangen als iets slechts zonder de gevolgen ervan te ondervinden. Nooit blijft wel gedane arbeid zonder beloning en zonder zulke arbeid wordt nooit iets bereikt.

Leonardo da Vinci zeide het aldus: „U, o God, verkoopt alle goede dingen voor de prijs van de arbeid”. De belangrijkste toepassing van dit denkbeeld wordt niet gevonden in de mijnen, de fabrieken, noch in verkeers- of distributiemiddelen. Zij wordt gevonden in het werk van de verlossing en verheffing van de mens. De Heer heeft het zeer duidelijk gezegd, dat ook op dit terrein een ieder naar zijn werken zal worden beloond. (Zie Leer & Verbonden 112 : 34)

Ik ken een landbouwer die een gezin met veel zoons heeft. Wanneer deze jongens oud genoeg zijn, geeft hij hun een stukje land om te bewerken of een paar stuks vee om te verzorgen of iets anders om deel te nemen aan het nuttige werk van hun vader, opdat ook zij voordeel mogen trekken uit deze natuurlijke wet van compensatie.

Onze Vader in de hemel heeft ook nuttig werk dat gedaan moet worden. Wat is natuurlijker voor Hem dan Zijn kinderen de gelegenheid te schenken aan het werk van hun eigen zaligmaking deel te nemen en de natuurlijke vruchten daarvan te plukken?

De Here heeft gezegd: „Dit is mijn werk en mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen”. (Mozes 1 : 39) Niets is belangrijker dan dat, gezien de grote waarde van de menselijke ziel. Dit proces van verheffing van de mens, wat Jezus „De dingen mijns Vaders” noemde, is de hoogst mogelijke verrichting. En de beloning is in verhouding daarmede.

HET VERGELDINGSMOTIEF

De belangrijkste rede die ooit werd gehouden door de grootste mens die ooit geleefd heeft, was gebaseerd op het „vergeldingsmotief”. Hij sprak over het verzamelen van schatten in de hemel. Dit is een aan gelegenheid van overweldigend belang. Jezus wees op de armoede van de man, wiens graanschuren uitpuilden, maar die niet rijk was in God. Vaak tekende Hij de situatie met deze vraag: „Wat zal het baten”? . . . Wat zou het den mensch baten, zoo hij de gehele wereld gewon en zijner ziele schade leed?” (Marcus 8 : 36) Of met andere woorden, welke waarde heeft stoffelijke winst als die geestelijk verlies tot gevolg heeft? Of wat baat het een mens als hij wel geloof heeft, maar geen werken? Jezus keek altijd naar het eindresultaat. Iedere handeling behoort een ieder baat te brengen. De scherpste verwijten, ooit door Jezus geuit, waren tot die onnutte dienstknechten gericht, die hun talenten in de grond begroeven of hun licht onder de korenmaat verborgen, of hun zout smakeloos lieten worden, of verwachtten te oogsten waar zij niet hadden gezaaid.

In deze tijd heeft de Heer opnieuw de nadruk gelegd op deze goddelijke wet van vergelding met de volgende woorden:

Er is een wet, vóór de grondlegging dezer wereld onherroepelijk in de hemel vastgelegd, waarop alle zegeningen zijn gegrond — En wanneer wij enige zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet, waarop deze is gegrond. (L. & V. 130 : 20, 21)

Dit is de grote, fundamentele wet van het heelal. Zij is niet alleen van toepassing op wat wij krijgen, maar ook op wat wij worden. Dienovereenkomstig heeft de Here gezegd: „Welk grondbeginseel van ontwikkeling wij in dit leven ook zullen verwerven, in de opstanding zal dit met ons verrijzen. En indien een persoon in dit leven door zijn ijver en

gehoorzaamheid meer kennis en ontwikkeling verwerft dan een ander, zal hij in de toekomstige wereld zo veel verder vooruit zijn. (L. & V. 130 : 18, 19)

Er is een oud gezegde omtrent rijkdom: ge kunt hem niet meenemen. Maar rijkdom is niet zo zeer wat wij hebben, maar wat wij zijn. Wij werken niet slechts om te verkrijgen, wij werken om te worden. Succes in het leven betekent niet alleen maar datgene, wat wij er uit kunnen krijgen, het is wat wij er door kunnen worden. In werkelijkheid kunnen wij dat soort rijkdom meenemen, ja zelfs vooruit zenden.

Er bestaat een aardig kinderboek. Het heet *de wereld van het Toeval*. Dat boek brengt een wereld in beeld, waar alles bij toeval gebeurt. De zon kan 's morgens opgaan of niet. Niemand kan dat vooruit zeggen. Als iemand in de lucht springt, kan hij terug komen of zijn reis door de lucht vervolgen. Als hij een stuk land met tarwe bezaait, kan het opkomen, maar het kan ook weg blijven. Maar als het opkomt kan het tarwe zijn, maar ook gerst of appelbomen of asperges of rozenstruiken. Dat is van tevoren niet te zeggen. Eén ding is zeker en zekerder dan bijna ieder ander ding en dat is, dat wij niet in een wereld van toeval leven. Toeval heeft nog nooit een boek geschreven of een huis gebouwd. Wij leven in een wereld waar wetten regeren en iedere wet heeft zijn eigen voorgeschreven beloningen en straffen. Feitelijk is de belangrijkste van alle wetten deze onveranderlijke, onverbiddelijke en onherroepelijke wet van de oogst: „...wat de mens zaait, zal hij ook maaien”. (Galaten 6 : 7)

DE NATUUR BELOONT ONS

Ga eens na hoe de natuur ons overvloedig in stoffelijk opzicht beloont. Als wij in goede grond een mud aardappelen poten, geeft de natuur ons 60 mud terug. Eén enkele aardappel, door Sir Walter Raleigh naar Engeland gebracht in de zestiende eeuw, vermenigvuldigde zich tot voedsel voor millioenen. Een paar pond uienzaad levert ons 50 ton uien. Eén sinaasappelpit onder de juiste omstandigheden gezaaid, brengt ieder jaar, vele jaren lang, mudden sinaasappelen op. Tien wouden spruiten uit één eikel en één tomatenzaadje kan zich in een enkel jaar veelvoudig vermenigvuldigen.

Het werk wordt betaald naar zijn belangrijkheid. En nu zal de God, die ons naar Zijn eigen beeld schiep en die ook de God van de natuur is, niet meer betalen voor het planten van uien, eikels en tomatenzaad dan voor het zaaien van het zaad van geloof, van geestelijk leven in de levens van Zijn kinderen.

De voornaamste methode van onderricht, die Jezus toepaste, was de gelijkenis. Marcus zeide: „...zonder gelijkenis sprak Hij niet tot hen. . .” (Marcus 4 : 34)

Hij sprak over de tien zilverstukken, de talenten, over de belasting-gelden, de paarl van grote waarde, de betaalde arbeiders in de wijn-

gaard. Waarschijnlijk koos Jezus het geld als basis voor vele zijner vergelijkingen, omdat dat iets is, dat wij beter dan iets anders begrijpen. Zelfs een klein kind begrijpt een briefje van een rijksdaalder en kent zijn waarde. Een beetje moeilijker zijn voor ons de begrippen als geloof, bekering, gehoorzaamheid of eeuwig leven. Dus Jezus, om met Zijn lessen te beginnen, gebruikte ter vergelijking dingen, die gemakkelijk konden worden begrepen. Hij gebruikte de wereldse rijkdom om tot de raadzaamheid te komen om „rijk te worden in God”. En gewoonlijk stond deze vraag in een of andere vorm op de achtergrond: „Wat baat het”?

HET WINST- EN VERLIESSYSTEEM

Veel mensen maken geen winst, noch met hun werk, noch met hun leven. Het economisch stelsel waaronder wij leven, wordt vaak ten onrechte het „winstsysteem” genoemd. Maar in werkelijkheid is het een „winst en *verliessysteem*”. Dat is ook het systeem dat ons eeuwig succes beheerst. De rijke man verloor zijn ziel omdat hij het te druk had met het volproppen van zijn schuren. De verloren zoon verkwistte zijn erfenis. Ezau verkocht zijn eerstgeboorterecht voor een schotel linzen. Al deze mensen werkten naar verlies omdat zij niet voldoende aandacht schonken aan deze belangrijke vraag: „Wat baat het”? Dikwijls besteden wij niet genoeg aandacht aan het al dan niet heilzame van een bepaalde koers.

Dat is het gevaar, dat ons geestelijk welslagen bedreigt. Denken wij wel eens ooit aan de waarde van onze zegeningen in de eenvoudige bewoordingen van alledag, die wij begrijpen? Bijvoorbeeld: Hoeveel guldens zou het ons waard zijn om eeuwig in het celestiale koninkrijk te wonen? We zouden dit wiskundig vraagstuk enigszins kunnen benaderen door eerst te becijferen hoeveel het ons zou kosten wanneer wij in het beste hotel van de wereld onze intrek zouden nemen.

In het zuiden van Florida staat een clubhotel, dat door rijke lieden uit het noorden werd gebouwd om daar de winters door te brengen. Dit weelderige hotel staat aan een prachtig strand van een prachtige oceaan in de warme zonneschijn van Florida, omringd van bloementuinen, sinaasappelbomen, golflinks en andere recreatieve schoonheden. Voor miljoenen dollars aan voedsel, gerieflijkheid, vermaak en weelde is daar aanwezig. Een verblijf in dat hotel zou ons ongeveer op \$ 100,— per dag per persoon komen te staan. Een gezin van man, vrouw en zeven kinderen betaalt daar \$ 900,— per dag. Maar daarmee zouden we er niet zijn; onze kinderen willen hun speelmakkertjes bij zich hebben. Veronderstel dat wij honderd vrienden meenamen. Natuurlijk zouden wij na een verblijf van een maand niet graag naar een minder aangename omgeving terugkeren. Veronderstel dus dat wij voor eeuwig en altijd in het beste hotel zouden blijven. Hoeveel zou dat kosten?

Geen enkel hotel kan met het celestiale koninkrijk worden vergeleken. Want hoe overvloedig onze wereldse gemakken ook mogen zijn, wij hebben toch altijd nog te maken met problemen als ouderdom, ziekte, zonde, ongeluk en dood. De apostel Paulus zeide dat wij zelfs de dingen niet kunnen begrijpen die God bereid heeft voor hen, die Hem liefhebben. (1 Cor. 2 : 9) Wij kunnen ons een voorstelling maken van weelde en gerief, die milliarden dollars kosten, maar zelfs het telestiale koninkrijk gaat ons begrip te boven. (Zie L. & V. 76 : 89) Maar veronderstel nu eens, dat wij zo goed als wij dat kunnen een bedrag in dollars becijferen, dat naar onze schatting het wonen in het celestiale koninkrijk waard is. Veronderstel verder, dat wij op de andere bladzijde van het kasboek de weinige eenvoudige dingen opschrijven, die wij moeten doen om daar te komen. Nu, wat wij moeten doen om ons bekwaam te maken voor het celestiale koninkrijk is: ons bekeren, gedoopt worden en getrouwe, eerlijke, ijverige en toegewijde leden van de Kerk te zijn gedurende ons ganse leven. Veronderstel verder dat wij de door ons geschatte waarde van het celestiale koninkrijk door de weinige eenvoudige dingen, die wij nodig hebben om daar te komen, gaan delen. Wij zouden tot de ontdekking komen, dat wij per seconde voor intelligent pogen, in „de dingen van onze Vader” doeltreffend aangewend, vele millioenen dollars zouden krijgen. Enorm belangrijk is het te leren hoe het gedaan moet worden. Doch „onze schatten in de hemel” geven ons niet alleen aanspraak op het wonen in het celestiale koninkrijk. Zij geven ons aanspraak op een celestiaal lichaam en een celestiaal verstand en een celestiale persoonlijkheid. Zij geven ons aanspraak op het wonen en omgaan met celestiale families en celestiale vrienden. Dit betekent, dat wij celestiale personen zijn geworden met verheven zintuigen, uitgebreide vermogens om waar te nemen en zeer toegenomen bekwaamheid om lief te hebben, te begrijpen en gelukkig te zijn. Jezus vroeg: „Wat baat het”? Wanneer wij ons het antwoord volkomen bewust zijn, zal dit voor onze doeltreffendheid in deze grootste aller ondernemingen, „de dingen van onze Vader”, een geweldige stimulans zijn.

-
-
- * *Wil, waar geen mensenhanden*
 - * *mij kunnen helpen, Heer;*
 - * *Waar géén mensenwoorden*
 - * *mij kúnnen troosten meer,*
 - * *wilt Gij daar bij mij blijven*
 - * *Bij mij, in mijn verdriet*
 - * *Gij, Gij alleen kunt helpen*
 - * *Ook als geen mens mij ziet.*

Zr. C. v. d. Berg.

De geplaatste novelle

door DALE CARNEGIE

Jaren geleden woonde in Londen een jonge man, die schrijver wilde worden. Maar alles liep hem tegen. Hij was nooit in staat geweest langer dan vier jaar school te gaan. Zijn vader was in de gevangenis geworpen, omdat hij zijn schulden niet kon betalen en de jonge man wist wat honger hebben betekende. Tenslotte vond hij een baantje als etikettenplakker in een warenhuis, dat van ratten wemelde. Hij sliep 's nachts in een ellendig dakkamertje met twee andere jongens uit de achterbuurten van Londen. Hij had zo weinig vertrouwen in zijn bekwaamheid als schrijver, dat hij stilletjes wegsloop en zijn eerste manuscript in het holst van de nacht postte, zodat niemand hem kon uitlachen. Het ene verhaal na het andere werd geweigerd. Toen, eindelijk, kwam de grote dag: er werd één verhaal aangenomen. Hij kreeg er weliswaar niets voor, maar een uitgever had hem geprezen. Eén uitgever had hem waardering geschonken. Hij was er zo door ontroerd, dat hij doelloos door de straten liep, terwijl de tranen hem over de wangen liepen.

De lof, de erkenning die hij kreeg doordat een van zijn verhalen gedrukt werd, veranderde zijn levensloop, want indien die aanmoediging er niet was geweest, zou hij misschien zijn leven lang in van ratten wemelende fabrieken hebben gewerkt. Ge hebt misschien wel van die jongen gehoord. Zijn naam was Charles Dickens.

GEDICHT VAN GELOOF

*De korrel der Aarde in Uw handpalm, de Aarde, -
opnieuw bloemt de Aarde in Uw lach, - hoe zij geurt van Uw Adem! -,
de Mensheid ontwaakte, en staat wit, 'lijk een bloesemende boomgaard!
uitbrekend in psalmen van Blijdschap, onstuimig, om U!
gedurig, van kerken en torens, slaan klokken, om U!,
uit huizen en havens luidknallende vlaggen, om U!:
want de Mensheid ontwaakte!, alle volken der wereld ontwaakten,
stromen samen op weiden en steppen en prairies, in dalen,
in bossen, op bergen, aan stranden, op vlakten en hoogten
te prijzen Die zee schiep en wolk, en de zon, en de maan,
de sterren en bloemen, de bomen en dieren en mensen! -
De simpele Korrel der Aarde in Uw handpalm: gans d'Aarde
omgord met één Trillende Lofzang tot U!*

(Eenheid)

Jan H. Eekhout.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEGEND:

Tammerijn, Maria Johanna; 10 juli 1960 te Leiden.
Vynck, Astrid Joanna; 4 september 1960 te Antwerpen.
de Bruijn, Ingrid; 18 september 1960 te Hilversum.

GEDOOPT:

de Wachter, Maria Magdalena; 31 juli 1960 te Mechelen.
van Tongeren, Frans; 26 augustus 1960 te Amsterdam.
Schrieken, Marinus; 28 augustus 1960 te Den Helder.
Niemann, Johanna Cornelia; 28 augustus 1960 te Haarlem.
Niemann, Simon Nikolas; 28 augustus 1960 te Haarlem.
Niemann, Johanna Cornelia; 28 augustus 1960 te Haarlem.
Niemann, Neeltje Margaretha; 28 augustus 1960 te Haarlem.
Wijnbergen, Henriette; 28 augustus 1960 te Den Haag.
Bark, Maria Theresa; 28 augustus 1960 te Apeldoorn.
Tonsbeek, Geralda Cornelia Evelyn; 28 augustus 1960 te Arnhem.
Tonsbeek, Beryl Evelyn; 28 augustus 1960 te Arnhem.
Tonsbeek, Johan Thijs Eugene; 28 augustus 1960 te Arnhem.
Meyer, Hendrika; 28 augustus 1960 te Arnhem.
Schuman, Hendrik Johannes; 28 augustus 1960 te Zwolle.
van Staveren, Hannie; 30 augustus 1960 te Hilversum.
Anthonijsz, Anna; 30 augustus 1960 te Hilversum.
Zeebroek, Roland Albert; 30 augustus 1960 te Oostende.
Zeebroek, Erika Palmyra; 30 augustus 1960 te Oostende.
de Boer, Erna Hess; 31 augustus 1960 te Amsterdam.
Bals, Gerardina Hendrina Johanna; 31 augustus 1960 te Den Haag.
Rotgers, Antonius Marinus; 31 augustus 1960 te Rotterdam Zuid.
Sassenburg, Johan; 5 september 1960 te Rotterdam Zuid.
Graveland, Irene Beatrix Hermine; 5 september 1960 te Vlaardingen.
Lelie, Jetty; 5 september 1960 te Rotterdam Zuid.
van Boxel, Lena; 5 september 1960 te Rotterdam Zuid.
van Campen, Frederika Wilhelmina Cristina Johanna Reintje; 4 september 1960
te Rotterdam Noord.
van de Goorberg, Roland; 6 september 1960 te Hilversum.
Ooyen, Maria Helena; 9 september 1960 te Amsterdam.
van de Veer, Johanna Geertruida; 9 september 1960 te Amsterdam.
Loermans, Henriette Elisabeth; 10 september 1960 te Groningen.
Zimmerman, Jeanette; 10 september 1960 te Groningen.
Leffers, Trijntje Wilhelmina; 11 september 1960 te Amsterdam.
Tanahatoo, Elske Trientje; 11 september 1960 te Groningen.
Bathoorn, Egbert; 11 september 1960 te Groningen.
Bathoorn, Geesje; 11 september 1960 te Groningen.
Bathoorn, Jantienes; 11 september 1960 te Groningen.
de Ligt, Jacoba Rosina; 11 september 1960 te Schiedam.
Pool, Geiske; 13 september 1960 te Leeuwarden.
Blokker, Trijnthje; 13 september 1960 te Leeuwarden.
van Wijnen, Rudi; 14 september 1960 te Zaandam.
van Wijnen, Adrianus; 14 september 1960 te Zaandam.
de Bruin, Bernardina Francisca; 14 september 1960 te Den Haag.
van Wijnen, Margaretha Levina Petronella; 14 september 1960 te Zaandam.
Hendriks, Maria Antonia; 16 september 1960 te Rotterdam Noord.

Rorora, Femmy; 16 september 1960 te Eindhoven.
 Verhoeven, Mattheus Cornelius Antonius; 16 september 1960 te Eindhoven.
 Aptroot, Anna Elisabeth; 16 september 1960 te Den Haag.
 Grönloh, Femmy; 16 september 1960 te Eindhoven.
 Rosmolen, Robert Antonius; 17 september 1960 te Rotterdam Noord.
 van Dinter, Margarete Sofie Gertrud; 17 september 1960 te Eindhoven.
 Verhoeven, Everdina Herming; 17 september 1960 te Eindhoven.
 Roggeveen, Cornelia Magdalena; 18 september 1960 te Zeist.
 van Manen, Menno Petrus; 18 september 1960 te Utrecht.
 de Jong, Herma Johanna; 18 september 1960 te Den Haag.
 Weggeman, Veronica Everarda; 18 september 1960 te Den Haag.
 de Groot, Margarete Elisabeth Erna; 18 september 1960 te Den Haag.
 Kleineveld, Pieter Jacobus; 18 september 1960 te Delft.
 Kleineveld, Hendrica; 18 september 1960 te Delft.
 Magelinck, Angéle; 18 september 1960 te Gent.
 Verhoeven, Everdina Maria Cornelia; 18 september 1960 te Eindhoven.
 Logghe, Georgette; 18 september 1960 te Gent.
 Logghe, Paul Reginald Gustaaf; 18 september 1960 te Gent.
 de Groote, Eric Frank Claude Marie; 18 september 1960 te Gent.
 de Groote, Denise Suzanna de Buck; 18 september 1960 te Gent.
 Vetter, Jeanne; 18 september 1960 te Groningen.
 Vetter, Johnny; 18 september 1960 te Groningen.
 van Kessel, Albertus; 18 september 1960 te Ede.
 van Zwieten, David; 19 september 1960 te Utrecht.
 Otto, Reintje; 20 september 1960 te Amersfoort.
 Otto, Andreas Johannes; 21 september 1960 te Amersfoort.
 Schreuder, Constance Andrea; 22 september 1960 te Hilversum.
 Röthenhöfer, Hans Jürgen; 22 september 1960 te Rotterdam Noord.
 Heyer, Rie; 23 september 1960 te Amsterdam.
 Varenkamp, Johannes Casper Coenraad Willem; 23 september 1960 te Amsterdam.
 de Jong, Maria; 23 september 1960 te Rotterdam Noord.
 Koning, Durk; 23 september 1960 te Zeist.
 Navarro, Maria Antoinette; 23 september 1960 te Den Haag.
 Lutgens, Felix Hubertus; 25 september 1960 te Rotterdam Noord.
 Koning, Johanna Jacoba; 25 september 1960 te Zeist.
 Bark, Alyda Maria Gerdina; 24 september 1960 te Apeldoorn.
 Bark, Gerrit; 25 september 1960 te Apeldoorn.
 van Staveren, Martina Maria; 25 september 1960 te Delft.
 Hoogendoorn, Maria Johanna; 25 september 1960 te Gouda.
 Hoogendoorn, Teuntje; 25 september 1960 te Gouda.
 van Lottum, Hendrikje; 25 september 1960 te Den Haag.
 van Lottum, Theo; 25 september 1960 te Den Haag.
 Jacobsen, Cornelia Hermietje; 25 september 1960 te Groningen.
 Ruyschaert, Georgette Marie; 25 september 1960 te Oostende.
 de Keijzer, Albert Camilla; 25 september 1960 te Gent.
 de Keijzer, Mariette Elodie Matton; 25 september 1960 te Gent.
 Vreekamp, Hendrik Johan; 25 september 1960 te Zeist.
 Vreekamp, Samuel Hendrik; 25 september 1960 te Zeist.
 Vreekamp, Hendrika Harmina; 25 september 1960 te Zeist.
 Pol, Graske; 25 september 1960 te Utrecht.
 de Bie, Tine Jeanette; 25 september 1960 te Enschede.
 Hoornweg, Adrianus Johanna; 25 september 1960 te Dordrecht.
 Hoornweg, Cornelus Jacobus; 25 september 1960 te Dordrecht.
 Gijzen, Dirk; 25 september 1960 te Amsterdam.
 Markowicz, Herman Rudolf; 26 september 1960 te Amsterdam.

Bloys van Treslong, Helene Rose; 26 september 1960 te Amsterdam.
Markowicz, Annie Hedwig; 26 september 1960 te Amsterdam.
van de Kuip, Geertrui Johanna; 26 september 1960 te Amsterdam.
van de Wetering, Barend; 26 september 1960 te Leiden.
van de Wetering; Pieterrella Frederika; 26 september 1960 te Leiden.
van de Wetering, Sonja Lydia; 26 september 1960 te Leiden.
Vermeulen, Neeltje Jacoba; 26 september 1960 te Leiden.
Meyers, Gratia; 26 september 1960 te Hilversum.
de Mie; Petronella Catharina; 26 september 1960 te Dordrecht.
de Mie, Reinier; 26 september 1960 te Dordrecht.
van Boxtel, Dirk; 26 september 1960 te Rotterdam Zuid.
Lelie, Helena Rika; 26 september 1960 te Rotterdam Zuid.

GEORDEND:

Rotgers, Jan Christoffel; 19 juni 1960 te Rotterdam Zuid als Diaken.
Zuiderwijk, Cornelis; 26 juni 1960 te Den Haag als Diaken.
Spek, Jillus; 10 juli 1960 te IJmuiden als Ouderling.
van Os, Johan Leo; 10 juli 1960 te Den Haag als Diaken.
Dwars, Marinus Hendrik; 10 juli 1960 te Hilversum als Priester.
van Egmond, Jan Dirk; 17 juli 1960 te Apeldoorn als Priester.
van den Brink, Hendrik; 24 juli 1960 te Nijmegen als Priester.
Rosseel, Henri Livin; 24 juli 1960 te Oostende als Leraar.
Opperman, Melgert Eduard; 14 augustus 1960 te Amsterdam als Leraar.
Okhuizen, Herman Jan; 14 augustus 1960 te Amsterdam als Priester.
Heuperman, Johannes Cornelis; 14 augustus 1960 te Amsterdam als Leraar.
de Bruijn, Cornelis; 14 augustus 1960 te Amsterdam als Leraar.
Baay, Susan Ferdinand; 14 augustus 1960 te Amsterdam als Diaken.
Schrieken, Marinus; 28 augustus 1960 te Den Helder als Diaken.
Schuman, Hendrik Johannes; 28 augustus 1960 te Zwolle als Diaken.
Raams, Cornelis; 4 september 1960 te Amsterdam als Priester.
Baay, Cornelis; 4 september 1960 te Amsterdam als Leraar.
Speerstra, Pieter; 4 september 1960 te Rotterdam Zuid als Priester.
Dekker, Frans Nicolaas; 4 september 1960 te Rotterdam Zuid als Diaken.
Allart, Arie; 4 september 1960 te Rotterdam Zuid als Priester.
Bathoorn, Jantienes; 11 september 1960 te Groningen als Diaken.
van Wijnen, Rudi; 18 september 1960 te Zaandam als Diaken.
Vetter, Johny; 18 september 1960 te Groningen als Diaken.
Van Kessel, Albertus; 18 september 1960 te Ede als Diaken.

GEHUWD:

Koning, Evert Cornelis en Boom, Annemarie te 's-Gravenhage op 17 augustus 1960.

OVERLEDEN:

van der Steen, Hubertus; 4 september 1960 te Rotterdam Noord.

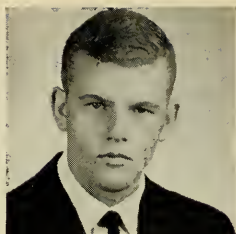
OVERGEPLAATST:

Durrant, Ernest W.; van Arnhem naar Hoofdkantoor, Den Haag.
de Brij, James J.; van Antwerpen naar Arnhem.
Warner, Kent M.; van Hoofdkantoor naar Haarlem als Supervising Elder.
Clark, James R.; van Enschede naar Hilversum.
Johnson, Alvin D.; van Gent naar Leiden.
Elzinga, Charles D.; van Utrecht naar Gent.
Spek, Teunis B.; van Eindhoven naar Utrecht.
van Leeuwen, Max T.; van Assen naar Enschede.

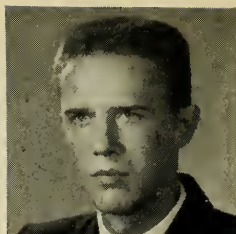
Wallwork, Leland D.; van Amsterdam naar Antwerpen.
 Smith, Theodore W.; van Alkmaar naar Assen.
 Rock, Brent Le Roy; van Zendingsschool naar Amsterdam.
 De Brij, Paul; van Zendingsschool naar Eindhoven.
 Bogar, Garreth L.; van Zendingsschool naar Alkmaar.
 Frier, Walter H.; van Zendingsschool naar Enschede.
 Beal, John E.; van Antwerpen naar Den Haag als Supervising Elder.
 Limburg, Val E.; van Reizende Elder naar Antwerpen als Supervising Elder.
 Kruyer, Jan; van Den Haag naar Hoofdkantoor.
 Brown, William H.; van Zendingsschool naar Amersfoort.
 Eastman, Donald; van Dordrecht naar Den Haag.
 Jenkins, Joseph H.; van zendingsschool naar Dordrecht.
 Blodgett, Gary L.; van Rotterdam naar Mechelen.
 Goff, Gary S.; van Arnhem naar Amsterdam.
 Koldewijn, Donald B.; van Den Haag naar Arnhem.
 Allred, Phillip L.; van Zendingsschool naar Rotterdam Zuid.
 Garlick, Ronald W.; van Amersfoort naar Mechelen.
 de Hart, Dennis A.; van Hoogvliet naar Oostende.
 Hartman, Earl J.; van Amsterdam naar Hoogvliet.
 Coppin, Thomas D.; van Hoofdkantoor naar Zeist.
 Osterhout, Ronald; van Amstelveen naar Hoofdkantoor.
 Batholomeusz, Tyrone; van Zendingsschool naar Amstelveen.
 Crosby, William; van Amsterdam naar Utrecht.
 Rackham, Laurence; van Den Haag naar Amsterdam.
 Barlow, Gary D.; van Reizende Elder naar Ede als Supervising Elder.
 Vanderlaan, Rudolf; van Rotterdam als Reizende Elder.
 Gilbert, Lawrence W.; van Nijmegen, naar Rotterdam Noord.
 Baak, Marinus; van Alkmaar naar Rotterdam Noord.
 Rasmussen, Harris A.; van Zendingsschool naar Nijmegen.
 Eastman, David A.; van Rotterdam Zuid naar Alkmaar.
 Cheney, Gene W.; van Schiedam naar Rotterdam Zuid.
 Slater, Lynn K.; van Zendingsschool naar Rotterdam Noord.
 Butler, Val D.; van Zeist naar Breda.
 Linford, Richard W.; van Zendingsschool naar Den Haag.
 de Blooij, Michael; van Zendingsschool naar Groningen.
 Chatterton, Jerry; van Groningen naar Breda.

AANGEKOMEN:

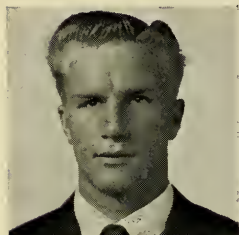
Phillips, Lee John; van Salt Lake City, Utah.
 Steenblik, Robert J.; van Salt Lake City, Utah.
 Moon, Lamar Foster; van Hanna, Utah.
 Ford, Holland Badger; van Farmington, Utah.
 Hillyard, Lyle William; van Smithfield, Utah.
 Petty, Neil Craig; van Cedar City, Utah.
 vander Kooi, Stephen Wilford; Rawlins, Wyoming.
 Vlam, Alvin Peter Jacob; van Salt Lake City, Utah.
 de Bloois, Michael Lynn; van Ogden, Utah.
 Slater, Lynn Kent; van Ogden, Utah.
 Bartholomeusz, Tyrone; van Zeist, Holland.
 Linford, Richard William; van Concord, Californië.
 Ray, Mary Joan; van Snowflake, Arizona.

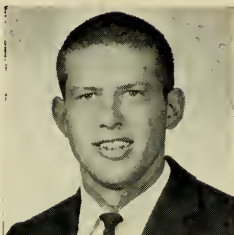
Lee John Phillips

Robert J. Steenblik

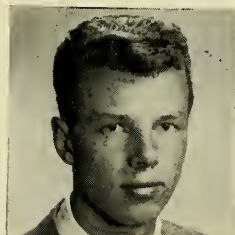
Lamar Foster Moon

Holland Badger Ford

Lyle William Hillyard

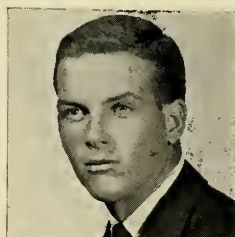
Neil Craig Petty

Stephen W. vander Kooi

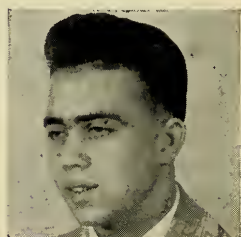
Alvin Peter Jacob Vlam

Michael Lynn de Bloois

Lynn Kent Slater

Tyrone Bartholomeusz

Richard William Linford

Mary Joan Ray

VERTROKKEN:

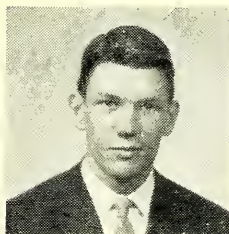
- Kochheim, Johannes en Alice; Aangekomen 6 aug. 1958. Vertrokken 1 aug. 1960.
 Werkzaam geweest te: Leeuwarden en Dordrecht als G.P.
- Beekstead, De Mont L.; Aangekomen 10 maart 1958. Vertrokken 7 september 1960.
 Werkzaam geweest te: Mechelen, Gent, Haarlem, Zutphen, Hilversum en Den Haag.
- Van Katwijk, John Harvey; Aangekomen 10 maart 1958. Vertrokken 7 sep. 1960.
 Werkzaam geweest te: Eindhoven, Leiden, Rotterdam, Zutphen, Delft, Den Haag.
- Leydsman, John N.; Aangekomen 30 maart 1958. Vertrokken 28 september 1960.
 Werkzaam geweest te: Haarlem, Groningen, Rotterdam, Amsterdam en Arnhem als Supervising Elder.
- Van Valkenburg, Lee F.; Aangekomen 30 maart 1958. Vertrokken 28 sep. 1960.
 Werkzaam geweest te: Leiden, Eindhoven, Haarlem, Zeist als G.P., en Rotterdam.
- Anderson, John Stephen; Aangekomen 5 mei 1958. Vertrokken 7 september 1960.
 Werkzaam geweest te: Den Haag, Harlingen, Hilversum, Haarlem als Supervising Elder en Vlaardignen.
- Kapp, Grant Wilford; Aangekomen 5 mei 1958. Vertrokken 7 september 1960.
 Werkzaam geweest te: Arnhem, Rotterdam Zuid en Den Haag als Zendingsecretaris.
- Heining, Edgar Donald; Aangekomen 25 september 1958. Vertrokken 24 sep. 1960.
 Werkzaam geweest te: Den Haag, Rotterdam, Antwerpen, Amsterdam, Mechelen en Utrecht.

Johannes en Alice Kochheim

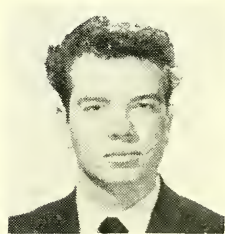
De Mont L. Beekstead

John H. Van Katwijk

John N. Leydsman

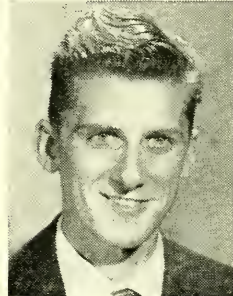
Lee F. Van Valkenburg

John Stephen Anderson

Grant Wilford Kapp

Edgar Donald Heining

EEN WARE GESCHIEDENIS

door H. V. GARD

Is de mens het enige wezen, dat met rede is begaafd, oorzaak en gevolg met elkaar in verband kan brengen? Alvorens een oordeel uit te spreken, lees dit verhaal, voor de waarheid waarvan de schrijver instaat.

Norma was een collie met een stamboom. Mijn vriend, rechter Smith, had mij de hond gegeven om hem aan mijn vader te zenden, die op een boerderij in het zuiden van Illinois woonde.

Norma droeg alle kenmerken van een intelligente, goed opgevoede collie. Zijn nieuwe meester was trots op hem en maakte een comfortabel hondehok waarin Norma 's-nachts sliep en soms ook overdag, wanneer er geen koeien te bewaken waren en er niets anders voor hem te doen was.

Een familielid bracht een weekeind bij vader door en hij had zijn eigen hond meegebracht, een zeer huiselijk dier. Voor de zon was ondergegaan, ontwaarde de hond het vacante hondehok en moe als hij was, nam hij het in beslag om er de nacht in door te brengen.

De indringer kon nauwelijks z'n eerste tukje gedaan hebben, toen het tijd voor Norma was om naar bed te gaan. Maar toen hij daar aankwam, vond hij zijn plaats door de onwelkome gast ingenomen.

Op deze mooie zomeravond zaten Norma's baas en zijn gast in de naderende schemer, met gezicht op het hondehok. Norma had al vaak bewijzen van grote intelligentie gegeven en vader placht dan zijn gedragingen gade te slaan. Vader overzag de situatie en vestigde heimelijk de aandacht van zijn gast op het geval.

Beiden zorgden er voor, dat Norma niet merkte, dat hij werd gadeslagen, want zij wilden de hond niet verlegen maken en de gebeurtenissen hun natuurlijke loop laten nemen.

Volgens normale hondenmanier zou Norma de indringer na een fors gevecht uit zijn bed hebben gejaagd, dat na een geringe uitdaging zou zijn losgebrand. Maar Norma had zulk een hoge status bereikt, dat hij deze manier beneden zijn waardigheid achtte.

De toeschouwers zagen, dat Norma zijn kop scheef liet hangen, alsof hij in diep gepens was, maar het duurde niet lang of zijn besluit was genomen. Hij zette zijn oren overeind en liep vlug tot op enige afstand van het hondehok weg en begon toen heftig te blaffen.

De slapende hond, door die plotselinge uitbarsting opgeschrikt, rende naar de plaats waar het blaffen vandaan kwam om te zien wat er gaande was. Toen Norma zag, dat zijn list gelukt was, liet hij z'n oren weer zakken en holde naar het lege hondehok, met een trek van voldoening op zijn snoet. En wel mocht hij tevreden zijn, want hij had zijn bed terug zonder de vrede verstoord te hebben.